

Нъ, штъркалъ тъ, ако и да е крадливъ, пакъ го обичатъ люде ти: той като да е другаръ на онаа къшта, дѣто си прави гнѣздо, и домакините мислетъ, че са честити съ него. Въ тиа мѣста, дѣто има много змии, штъркалъ тъ прави голѣмо добро на люде ти, зашто истрѣбава съ тисешти такъви люти и врѣдни гадове: той лесно улавя змиата за шина та и на пушта въ дългото си гърло, безъ да се бои отъ отровните ѝ зъби.

Штъркалите са отъ *прѣлѣтнати* птици. Тии дохождатъ пролѣтъ рано по нашите мѣста, та живѣятъ цѣло лѣто, а есенъ си отиватъ въ горешта Африка, дѣто никога не става зима; излуповатъ и тамъ штъркалчета и живѣятъ цѣла зима мирно, зашто и тамъ люде ти ги чуватъ и ги обичатъ. За чудение е *инстинктъ тъ* на штъркалите, зашто не само че си намиратъ въздуцний и дългий пѣтъ на отиване и дохождане, нъ си намиратъ оште и селото, къштата и гнѣздото, дѣто са живѣли заминалата година.

Гнѣзда та на штъркалите са направени много просто: отъ храстие, отъ слама и отъ гнелъ (чимъ); женский штъркалъ сниса отъ три до петъ бѣли яйца, отъ които слѣдъ двадесетъ и єдинъ день се излуповатъ малки штъркалчета, облѣчени съ мѣхъ; добрите имъ родители сами ги хранетъ съ мишки и жабици, доклѣ порастатъ. Клюнъ тъ и нозѣ тѣ на малките штъркалчета биватъ вѣсь-сиви, а послѣ почървенѣватъ, кога порастатъ штъркалчетата.

Есенъ, прѣди да трѣгнатъ штъркалите за въ топли те мѣста, собираатъ се на куди на куди и се лутатъ по въздухъ тъ безредно. Такъво събиране често се свършова съ бой, слѣдъ който все ште се намѣретъ на земята по нѣколко убити штъркали. Казоватъ, че штъркалите убиватъ ония отъ дружина та си, които видетъ, че не штатъ да могатъ да върветъ съ тѣхъ толкова далеченъ пѣтъ.

ВѢТРУШКА И ДРУГИ ГРАБЛИВИ ПТИЦИ.

Вѣтрушка та не е голѣма птица, нъ има остри ногте. Тиа е малко по-голѣма отъ гълъбъ, нъ отъ прѣвъ погледъ се познава, че нѣма гълъбови свойства. И клюнъ тъ, и ногте ти на вѣтрушката са такъви, отъ които трѣбова да се чуватъ добрѣ малките птичета. Тиа има късь клюнъ, нъ дебелъ, какъ и из-